

GRANOLLERS, TERRA DE MÚSICS

Ho va ser, certament. Granollers va ser terra de músics, com ens suggereix la cèlebre dita. Tota una colla de músics entusiastes i de nivell ho avalen. Alguns d'ells segueixen, afortunadament, la seva tasca. Altres s'han jubilat, i alguns ja no són entre nosaltres físicament, tot i que ens queda la seva feina com a sembradors de futur.

Però ho és encara? Hi ha el nombre suficient de professionals de la música? I d'amateurs que configurin aquell sentit que conforma una societat ben equilibrada —si més no des d'aquest punt de vista? Hi ha prou afeccionats per als diversos actes musicals d'una temporada estable, similar a les de les ciutats europees d'un nombre d'habitants paral·lel?

No. Crec que no. Els professionals som pocs i trobem a faltar una generació intermèdia entre la dels nostres professors —als qui devem un mestratge de gran qualitat i sobretot profundament generós— i la nostra. Però qui s'atreveia a esdevenir professional de la música en aquells temps foscos?

Els amateurs són pocs. Afortunadament tenim la gran tradició coral viva, però la tradició dels instruments de vent només té força suficient al País Valencià, i la tradició de l'orquestra i la música de cambra amateur és pràcticament inexistent a tot l'estat. Fora de l'àmbit de la música que anomenem "clàssica" hi ha també alguns grups interessants, que fan la seva feina i que intenten, en alguns casos, poder viure de la seva passió.

Els afeccionats a escoltar música som pocs. Cal dir, però, que amb una tendència a créixer. De tota manera el panorama no és desolador, per a una ciutat amb una tradició certa i guanyada a pols, ja que tal vegada podríem adaptar una mica la frase i convertir-la en "Granolles, terra de cadells de músic".

Efectivament, el nombre d'estudiants que són o seran els professionals, els amateurs o els afeccionats de demà és esperançador. Les diverses escoles o acadèmies tenen problemes per admetre tothom.

Això és degut, fonamentalment, a una societat que, malgrat tot, ha volgut que els seus membres més petits tinguessin una formació integral, en la qual la música ocupa una part tan bàsica com altres. I, en sentit negatiu, hem de dir que aquestes esperances no tenen res a veure amb el que han fet o fan els poders públics, a nivell supramunicipal.

Fem una mica de repàs. Els diversos governs del general Franco no varen crear cap conservatori estatal a Catalunya. Els conservatoris finançats per l'estat varen anar a altres zones. En el moment dels traspassos, com que no hi havia conservatoris tampoc no hi va haver diners per a la Generalitat en

Carles Riera i Clapés

Va néixer a Granollers l'any 1940. Arquitecte i músic. Ha enregistrat per a Deutsche-Grammophon / Archiv com a solista de "The English Concert", dirigit per Trevor Pinnock / Archiv-Vivaldi / "Concerti alla Rustica", Premi Edison 1987/ i per a Philips, com a integrant del grup de vent de "The XVIII Century Orchestra", dirigit per Frans Brüggen (Philips-Mozart/"Gran Partita"). Actualment és el director de l'Escola de Música "Josep M. Ruera" de Granollers (Conservatori Oficial).